

Pál – A megtapasztalt reménység

A reményesség lehet szűz, de lehet valóságig is

Hazaérve egy hosszú, munkában töltött nap után, azt a hírt kaptam, hogy Susan meghalt. Nagyon fiatal volt, és a hírt váratlanul ért. Az ügyeletes nővér elmondta, hogy minden lezajlott, mielőtt még elérhetek volna engem. - Látnod kellett volna, milyen boldognak tűnt! Soha nem láttunk még ilyet, hogy egy haldokló ennyit mosolyogjon!

Nővér

pillanat alatt lejutottak bennem az elmúlt hat évtized eseményei. Susan erős volt, mégis a rövid idő alatt egész szervezetben elterjedt. Mivel szakképzett nő volt, tudta, hogy rosszak a kilátásai. Mégis tudatosan Istenbe helyezte a bizalmát, és kész volt elfogadni az Őrrel vonatkozó tervet. Olajjal megkenés, sok lelkipáspáti beszéd és telefonos lelkigyógyítás töltötte ki a lelete utolsó heteit. Hála az Istennek, teljesen nyilvánvaló volt, hogy nem engedi a betegségeknek, hogy legyőzzék, éppen ellenkezőleg. Susan egyre szilárdabban hitt a feltámadás reményében; semmi sem vigasztalta őt ennél jobban. Reménytelen állapotban ő lett a remény őrzője. Hála az Istennek, bizonyította, hogyan erősít meg bennünket Isten kegyelme és szeretete. Isten békessége lakozott benne, amely mindenkinek rendelkezésére áll, aki elmerül az Ő kegyelmében - hiszen Krisztus által ez tesz bennünket igazzá Isten előtt. Susan számára Isten ágrétei abszolút bizonyosságot jelentettek.

Á

Egy esettanulmány a reményességéről

Pál apostol

nagyon jól megfogalmazta, mit tapasztalnak meg a keresztyének ebben a bűnnel teli, haláltól sőt világból: "De nemcsak ezzel, hanem még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből teljes fakad, a teljesrelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reményesség. A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajánlott Szentlélekkel kiírt szavainkban az Isten szeretete" (Róma 5:3-5; Szt. István Társlat ford.).

Aki ilyen

kijelentést tesz, annak bizonyára voltak tapasztalatai ezen a téren. Saul, ez a hittelteljes "zigzag" életet, keményen munkálkodott azért, hogy megálljon Isten előtt. Ezt mondta magáról: "É...zsidókból valóság zsidó, teljes szívvel tekintetben farizeus, buzgóság tekintetben az egyházat vezető, a teljes szívvel tekintetben feddhetetlen voltam" (Fil 3:5-6).

A damaszkuszi

évtelen azonban történt valami, amivel letele teljes fordulatot vett: Saul találatkozott Jézussal. Az Isten Fiát vezető dicsőség megvakította őt. %rtelmét

viszont olyan fűnyességgel és viáigossáig írasztotta el, hogy ennek kávetkeztében rábredt, mennyire fontos elkételeznie magát Jézus Krisztus mellett. Rájírt arra, hogy csak Krisztus tudja megszabadítani őt a bűn terhétől; csak Krisztus tudja megőjíteni őt, és csak Ő tud neki cselekedni ebben a földi életben. Későbbes tette el, amint arra gondolt, mit tett Krisztus követői ellen; de a remény is felledt benne, amikor a megfeszítetre gondolt, aki feltámadt a halálból, és az írték élet reményét adta neki. Attól kezdve nem akart másról tudni, â€ž...mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről" (1Kor 2:2).

A damaszkuszi

Őton Saul pállí változott; őj teremtés lett. Felfedezte az evangéliumot, miszerint Krisztus már biztosította számára mindazt, amire szükség van, hogy bizalommal tudjon a jóvőbe tekinteni, mint Isten szeretett és megváltott gyermeke.

Amikor

találkozunk Jézussal, amikor megőrinti szavainkat, minden megváltozik. Hit által egy csapásra megőrtjük, hogy Isten egy lett kőzünkkel - Jézus Krisztus által. Lefizette bűneink bűntetését a kereszten, és feltámadt! Jézus! Ez a tény nem maradt rejtve páll előtt. Teljes szívvel átadta őt Urának, és csatlakozott a hávőkhöz, akik segítették és támogatták őt őj életében. A korai keresztyének erőstettek páll hitét, beszéltek neki Krisztusról és az ő szeretetéről, és sokféle őton-mádon segítettek neki lábra állni.

Reményesgés az egyház

A reményesgésnek

já alapja kell, hogy legyen, ha nem akarjuk, hogy elhalványuljon vagy megszűnjön. Munkám során találkozom asszonyokkal, akik a szükség utján el akarják hagyni csecsemőiket, és ilyenkor őjra és őjra szembe találok magam ezzel a fontos tényvel. Nem elég, hogy találtak egy helyet, ahol beszélgethetnek problémáikról, vagy találtak egy személyt, akiben megbízhatnak. Erős alapra van szükségük, egy megfelelő társra, aki szavakkal és tettekkel támogatni őket. Valakire, aki segít nekik megtalálni a szükségességes segítségét, és olyan helyet ajánl fel nekik, ahol biztonságban vannak és gondoskodnak róluk a bizonytalan helyzetekben.

Segíteni

tudunk egy olyan asszonyon, aki megszállt gyermekét, és később visszajírt, hogy magával vigye a babát. Egy évvel később őgy szílt hozzám: - Most már van bítorságom és bizalmam az őlethez. Van reményesgés, és ma már erős vagyok, erősebb, mint bármikor voltam.

Azoknak az

embereknek, akik őjonnan jutottak hitre, más keresztényekre van szükségük, akik

saját hitben szerzett tapasztalataik által bátorítják az erősíteni őket. A reményesség a jövőbe tekint, de gyökerei a múltban az a jelenben vannak. A reményeséget meg kell tapasztalni, az az emberek társaságának jelleme a tapasztalatok által fejlődik. Mivel ismerjük Istent, az tapasztalataink vannak vele, képesek vagyunk felismerni szeretetét az gondoskodásait a mindennapi életünkben. Mindig támaszkodhatunk az-igazságra, még ha bizonytalanok is a jövőt.

Pál
 megtapasztalta ezt. Annyira és Jézus parancsára eljött hozzá, hogy gondoskodjék róla (ApCsel 9:10-19). Jézus Annyira és által tudatta a legyengült, fájdalommal kiegészítő, az megvakult Pállal, milyen nagy tervei vannak vele (ApCsel 22:12-16). Annyira és által Isten ajándékot adott Pállnak, betöltötte Öt Szentlelkével, az kiképezte Öt a szolgálatra. Pál cselekedte az volt, hogy Jézussal legyen, s ez lett munkájának hajtóereje. Ez a végzettség adott neki erőt ahhoz, hogy megálljon a legnehezebb tapasztalatok közepette is. Pál megalapozott reményességnek semmi az senki más, csakis Jézus volt a központi pontjában. Bár Jézus világosan elmondta Pállnak, hogy sokat fog szenvedni az Ő nevétért (ApCsel 9:16), Pál mégsem utasította vissza az elhárítást. Inkább arra indította mindez, hogy másképpen kutassa Isten igazságát. Ezt írta: "Én egyet cselekszem, azokat, amelyek háttam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, cselegetnem igyekszem..." (Fil 3:14).

Ez az a Pál,
 akit ismerünk: boldog, reményteljes, képes elviselni a szenvedést, erős, teljesre, telve van a Szentlélek erejével. Egy olyan férfi, aki maradéktalanul az teljes szíjjel elképezte magát Istennek, az aki még ma is vigaszt az bizonyosságát tud adni nekünk szavai által: "Én reményemben állvándozok; a háborúságban tőrök; a kényeségekben állhatatosak [legyetek]" (Róm 12:12)! Pál egy vezred tájvolbál szál hozzánk. Ő, aki hájjalakat zengett, má-g láncra verve raboskodott, a legnagyobb nehézségek közepén is ezt vallotta: "Én Reményeséggem láva az Istenben, hogy... lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak" (ApCsel 24:15).

A dicsőny,
 amit Jézussal való találkozásuk által látott, kialakította benne azt az erős meggyőződést, hogy "amiket most szenvedünk, nem hasonlítanak ahhoz a dicsőségghez, mely nekünk megjelentetik" (Róm 8:18).

Á

Remény a mai napra

Egy kedves
 idős hűly ezt mondta, mielőtt mútra vitték volna: - Nem félek ettől a múrtól. Isten kezében vagyok, rábízom az egész életemet. Altatást kapok, az elalszom. Amikor felbredek, vagy az ipolánő arcát látom majd, vagy Megváltás szerető arcát. Miért félnék hát?

Pál is tudta,

hogy Krisztusban biztonságban van. Reményteljes utazása itt, ezen a földön

Ártele végén Árte el csúcspontját, amikor ezt írta: "Mert én immár megáldoztatam, és az én elképzeléseim

Ama

nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam:

Végezetre eltettem nádkem az igazság koronája, melyet megáld nádkem az Őr ama

napon, az igaz Bír; nemcsak nádkem pedig, hanem mindazoknak is, akik végigva

várják az ő megjelenését" (2Tim 4:6-8).

Pál is

egyértene annak a nagyszerű adventista himnusznak a tartalmával, ami minden

ma élő adventistának a mottója kellene, hogy legyen: "Idott reményes lángról

szívünkben: remény az Őr adventjében!"

Á

Gabriele Stangl